

O tom, co pro nás chce Bůh

j+s 31. 7. 2022

Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. (Jan 3)

Mt 6,25-34: *Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohledte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou – a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn, jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní? Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.*

1 Te 5,9.15-24: *Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. ... Hledte, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale vždycky usilujte o dobré mezi sebou a vůči všem. Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte; zlého se chraňte v každé podobě. Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.*

„Bud' vůle tvá,“ říkávame v modlitbě a dodávame upřesnění: „Jako platí tvá vůle na nebi, Bože, tak ať funguje taky na zemi.“ Zní to, jako bychom Bohu ukládali úkol, ale jsme srozuměni s tím, že to bez našeho přičinění nepůjde. Vždyť ona modlitba, ve které ta slova říkáme, je mimo jiné soupisem toho, co je pro náš život důležité a jakým směrem bychom měli nasměrovat svou naději a své úsilí. Kéž tedy tady na zemi i mezi námi zdomácní a vládne Boží vůle; udělejme pro to všechno, co bude v našich silách.

Do slov “Boží vůle” se však dá vměstnat skoro cokoli, co si kdo z lidí zamane. Už jsem v životě hodněkrát slyšel někoho říkat, co po nás Bůh chce, a dodnes nevím, jestli to opravdu chtěl Bůh, a těžko to kdy zjistím, ale jsem si jist, že to chtěl ten člověk, který mi tu informaci podával, a o Boží vůli to slovně opřel jen proto, aby svému přání dodal váhu. Lidi toho navykládají hodně, tak se raději tradičně přidržíme toho, co se o tom píše v Bibli. Dočteme se, že Bůh chce, aby lidi neskončili špatně, ale aby žili nepromarněný život, nerozmělněný přemírou starostí o to, co za to nestojí. A píše to i apoštol Pavel v dopise do Soluně: „Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ Jinými slovy: nejsme na světě proto, abychom všechno prohráli, zmařili a ztratili (a už předem tušili, že to tak dopadne), nýbrž jsme na světě proto, abychom se chopili šance prožít život plný lásky a naděje.

Tady je na místě vsuvka. V Bibli je kniha nazvaná Skutky apoštolů a ta vypráví mimo jiné také o tom, jak Pavel šířil po světě křesťanskou víru. Líčí se v ní, že dorazil s kolegy do Soluně a pobýli tam sotva tři týdny, a už je odtamtud hnali. Šlo jim o krk, protože jejich odpůrci spojili síly s místními ničemy, a tak nezbylo, než se odtud klidit (do jiného města, kde to vzápětí skončilo obdobně).

Pavel tu tedy strávil jen pár dnů a zaujal jen pár lidí, ze kterých jsou teď novopečení evropští křesťané, a on jim, sám vyhnán kamsi do daleka, píše aspoň to úplně nejdůležitější, co by měli vědět. Zodpověděl jim pár dotazů, které je zaměstnávaly, a teď jim klade na srdce, aby se o to své nově vzniklé společenství dobře starali (to je v jeho očích důležité a lidi by to měli vědět).

Jenže jak se to dělá, aby společenství za něco stálo a drželo pohromadě? Takhle: Buďte jeden druhému oporou, těšte malomyslné, nenechteje padnout slabé, neshazujte ty, kdo si to vzali na starost a opravdu ji nesou, přibrzďte ty, kdo to všechno nabourávají, a mějte trpělivost s těmi, s kým je to opravdu těžké.

Konec vsuvky, byla tu jen pro ilustraci, v jaké době a do jakého prostředí Pavel píše a na jaké okolnosti reaguje. Není to tak dávno, co tu moc nepochodil, a kdo to pamatuje, toho možná překvapí, jaká slova teď volí: „Stále se radujte a za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“

Do slov “Boží vůle” se dá vměstnat, co si kdo z lidí zamane, a už jsem v životě hodněkrát slyšel někoho říkat, co po nás Bůh žádá, a vždycky jsem z toho kapku nesvůj. Spíš v Bibli čtu ne to, co chce Bůh od nás, ale pro nás. Čtu to tak, že nejsme předurčení k jeho hněvu, až zas něco nesplníme, ale rozumím tomu tak, že chce něco *pro* nás – abychom žili nepromarněný život, nezpackaný starostmi o to, co za to nestojí. To bez našeho přičinění nepůjde. Ale i kdybychom se samou snahou přetrhli, sami to nezařídíme. To se dá přijmout leda jako dar.

Tak tohle píše apoštol novopečeným křesťanům. Nejde jen o to, aby naše lidské společenství drželo jakž takž pohromadě, ale jde taky takříkajíc o atmosféru, ve které se setkáváme – my, obdarovaná parta, kterou drží pohromadě to, co pro nás chce Bůh.

„Stále se radujte, bez ustání se modlete, za všech okolností děkujte,“ napsal. Stále se radujte, že patříte Kristu a přes všechny své mínusy můžete zůstat v jeho lásce. Bez ustání mějte na paměti, že je Bůh blízko, a za všech okolností přijímejte svůj život a své blízké jako důvod k vděčnosti.

Samozřejmě, že jsou situace, kdy člověk cítí jen tupou bezmoc a je mu nepředstavitelně smutno. Tam potom nezbyvá než si přiznat, že nevím, nechápu, proč se to děje, nerozumím. A dík patří všem těm, kdo dokážou utrápeným lidem být nablízku a nebojí se (třeba mlčky) dát najevo, že si také nevědí rady a že to vůbec není nedostatek víry, když nerozumíme a cítíme bolest. Tam, kde je nejhůř, Bože, tam buď vůle tvá.

Boží vůle není všechno dobré či zlé, co se kde kdy šustne a stane. Boží vůli přijímáme jakožto život v odpuštění a lásce, ať se děje cokoli. No řekněte: co by nás tak mohlo od téhle Boží lásky v Kristu odloučit? Snad inflace, válka, covid? Nedostatek času, únava či osobní trampoty? Zpackaná minulost, pocit bezmoci nebo nenaplněné sny? Nic z toho, protože Boží vůle je jiná – ne abychom už předem všechno prohráli, zmařili a ztratili, nýbrž abychom se chopili šance prožít život plný lásky a naděje. Tak si oblékněme víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu, píše apoštol a dodává, že ten, kdo nás povolal, je věrný, tak se na něj s důvěrou spolehněme.

Poslání a požehnání

Nejsme tu proto, abychom všechno prohráli, zmařili a ztratili (a už předem se báli, že to tak dopadne), nýbrž jsme na světě proto, abychom se chopili šance prožít život plný lásky a naděje.

Buďte přítom jeden druhému oporou,
těšte malomyslné,
nenechteje padnout slabé,
neshazujte ty, kdo si to vzali na starost a opravdu ji nesou,
přibrzďte ty, kdo to všechno nabourávají,
a mějte trpělivost s těmi, s kým je to opravdu těžké.

Sám Bůh pokoje se stará o to, abyste mu mohli patřit i se všemi svými šrámy na duši a jizvami na těle i na pověsti, se všemi zklamáními i nadějemi, které prožíváte. Zve vás k životu v lásce, kterou nás v Kristu zahrnul, a je věrný: své milosrdenství vám neodejme. Amen.

Písňe 290, 402, 394, 684, 411